

[Jørgen Junior]

Kejserens nye klæder indeholdt stort set så mange realiteter, som det er tilfældet med denne fond, hvori en del af statens sparsomme aktiver har fået sin illusoriske øremærkning. Kendsgerningen er, at regeringen har turdet nøjes med at tilbyde 940 mill. kr. til pensionisterne, fordi den ved, at for hver eneste krone, der bruges på dette formål, skal der enten spares på andre områder såsom ministerpensioner, for at tage et af de små områder, eller mange af de andre goder, som tilfalder denne så berygtede herskende klasse, eller der skal lånes i udlandet, eller der skal udskrives nye skatter for den stadig mindre del af befolkningen, som skal producere. Da man er klar over, man ikke kan låne endnu mere i udlandet, end landet allerede gør, hvis dette er for at yde bedre pensioner, for det forbyder realiteterne uden for dette lands grænser, ja, så er der ikke den mulighed at låne til at yde højere pensioner. Hvis man udskriver endnu højere skatter, ja, så medfører det blot det, at ulykkeshjulet snurrer endnu højere. Og det at tage privilegier bort fra sin egen klasse vil man heller ikke. Ud fra det synspunkt er løsningen klar: pensionisterne må efter socialdemokratiets opfattelse nøjes med de store ord, fed TV-reklame for nærværende illusionsforslag og så måske en slags gratis biltransport på valgdagen, når man har brug for de mange stemmer, samt reelt 100 kr. mere om året i gennemsnit.

Da situationen er sådan, nærer jeg ingen forhåbninger om at se fremskridtspartiets ændringsforslag vedtaget. Skete dette, ville alle landets pensionister kunne forbedre tilværelsen i deres alderdom. De ville have ret til en ensartet, anstændig folkepension på 31.200 kr. pro persona i 1979. På trods af denne selverkendelse i fremskridtspartiet har vi alligevel stillet dette forslag for at vise dem af de ofre for regeringens politik, som det lykkes at trænge ind i folketingets forhandlingsreferater, at der måske en dag dog er håb om en vis form for anstændighed forude.

Men da fremskridtspartiet ikke er et alt eller intet-parti, har vi med interesse fulgt både udvalgs- og korridorforhandlingerne for at se, om der ikke kunne findes en mere rimelig måde at fordele de 940 mill. kr. på, der under den falske varebetegnelse er til rådighed. I og med, at det klart kan konsta-

teres, at der ikke er tale om noget, der bare ligner noget i retning af en reform på pensionsområdet, ønskede vi egentlig gerne at deltage i at placere de forhåndenværende lapper de steder på bukserne, hvor hullerne er størst. Og det er nok den samme tanke, at de seks andre mindretalspartier sammen har kunnet fremlægge en alternativ måde at bruge de 940 mill. kr. på. Fremskridtspartiet er ikke fuldstændig enig i denne opdeling, men den indeholder betydelig mere fornuft end regeringsresultatet, især den forhøjelse af det beløb, der må tjenes for at bevare retten til pensionstillæg, en løsning, der i den givne situation kunne have hjulpet på den rigtige måde. Også ønsket om at komme de svageste pensionister til hjælp er vi positive over for, når der nu alligevel kun er tale om lapperier og ikke en reel reform.

Som følge af denne positive indstilling, der i særdeleshed også omfatter forslagene om at bevare boligydelse, i det ministerium, hvor man har greb om disse, nemlig boligministeriet, er vi indstillet på at stemme for alle ændringsforslagene fra det mindretal, der består af centrum-demokrater, socialistisk folkeparti, DKP, kristeligt folkeparti, retsforbundet og VS. En enkelt undtagelse: disse partiets ændringsforslag til L 162. Hvad angår ændringsforslagene fra kristeligt folkeparti, vil vi stemme imod ændringsforslag nr. 19 og 24 til L 157, men for forslaget om at hæve standardfradraget til 4.000 kr. Det er ændringsforslag nr. 32 til samme lovforslag.

Regeringens ændringsforslag, der jo er det, der skaber denne tragiske helhed, og som er det resultat, landets pensionister skal leve under i 1979, er i de fleste tilfælde udtryk for forbedringer i forhold til det endnu ringere oplæg, vi blev præsenteret for ved førstebehandling. Vi kan derfor tilslutte os disse med undtagelse af ændringsforslag nr. 31 til L 157 og ændringsforslag nr. 3 og 7 til L 158.

Jeg skal knytte en særlig kommentar til to af regeringens ændringsforslag, fordi disse begge er foranlediget af fremskridtspartiet.

Det første er ændringsforslag nr. 14 til L 158, der ganske modsvarer det af fremskridtspartiet i denne samling fremsatte lovforslag nr. L 154. Efter at dette fra alle sider fik opbakning ved førstebehandlingen, blev det syltet i socialudvalget og er nu fremsat som en del af det forlig, de fire gamle partier har kunnet nå frem til. At regeringen dermed